

Depresszió

Én beléptetem,
s belép velem
egy hideg tetem.

Én

A prózaég alatt
én elkapartalak.

Horváth Eve

Gary Balla balladája

Az apró vízesések itt, Észak-Karolinában,
Mint hajad a kezeim között, Jamie.
Ujjaim tömpék és gépszírosak, épp
Egy törött alkatrészt cseréltem az
Erdő közepén. Két kutyánk elkísért
Minket bolyongásainkra, kislányunk
Alszik a lakókocsinkban. Megszereltem
A fákat, most hangosan nyögnek és
Bólogatnak, hangom ércesedik, sokat
Dohányzom. Amikor dől a fa, az ad ki
ilyen hangot, vagy maga a fűrész? Hozd
Ide, Jamie, a kalapácsot. Ezt most bele-
Verjük. A szemem alatti karikákat már
Kiskorom óta hordom. Kell, hogy valami
Óvja és kiemelje a barna bőrből
A halványkéket. Egy bagoly huhog.
Látod, ez a hidraulikus szerkezet.
A könnycsatorna felett szivárvány
Keletkezik. Hajnali sötétben
Kiosonunk, Jamie, leereszted a kávé,
Megcsókolom a tarkód. Egy csavart
Kiveszek a térdemből, és neked adom.
Azután keresünk egy sziklát, ahonnan
Lógathatom a csonkom, nézzük

A napfelkeltét. A fákat kivágják,
Jamie, motoros fűrészek hangja,
Zuhanás az árokba, benzinszag,
Égett gumi, magában járó kerék.

Furcsa

Szilvike egy vályogházban él. Lángol a szája,
a szíve jégkocka. Tűzhelye rossz, bedugulnak
a rózsák, aprócska hűtője túlfagyaszt. Érdekes
performanszba kezdett: abbahagyta az aggodást
a megélhetése miatt, csak vár és tűr, nyugalommal.
Várja az örömhírt, míg Jézus fel nem falja egészen,
Szilvike égi mannát eszik, és egyre soványabb. Amíg
volt pénze, legalább alkoholt ivott. Most lepkékkel
bújócskázik az udvaron, hajában pók, egyre nevet.
Senki sem tudja, hogy min. A szomszédok olykor
röhögnek rajta is, de végül nem látják többé.
Hullát nem találnak. A ház körül béke honol,
a fodrozódó esővíz árnyjátéka a falon.
A macskák már odahordtak legalább
tíz tetemet a küszöbre, átváltott hexameterre
a rét. Furcsa egy haláleset.

Acsai Roland

Apollinaire-változatok

A MÚZEUM KÖRÚT

Kondenzcsík futott íriszén az égnek
A bokrokon
A sok virág fehérlett
És telt csak amit úgy hívnak hogy élet

Múzeum körúti nyárban
Villamost eltűnni láttam

Arany János szobra elé leültem
És néztem őt
A múltban elmerültem
És messze lett Budapest mintha München